

Sygn. akt I CSK 316/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku A. M.
przy uczestnictwie T. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 7.200
(siedem tysięcy dwieście) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. M. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 listopada 2015 r. zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 lipca 2013 r., wydane w sprawie z wniosku wnioskodawcy A. M. przy uczestnictwie T. M. o podział majątku wspólnego. Sąd pierwszej instancji ustalił skład majątku wspólnego uczestników, zaliczając do niego spółdzielcze własnościowe prawo do domu jednorodzinnego w zabudowie szeregowej o wartości 682 316 zł i samochód osobowy M. o wartości 3 000 zł oraz dokonał podziału majątku w ten sposób, że wnioskodawcy przyznał samochód, a uczestniczce prawo do nieruchomości, przyjął, że nakład uczestniczki na tę nieruchomość wyniósł 27,53%. Uczestniczka została obciążona spłatą na rzecz wnioskodawcy w wysokości 245 737,20 zł płatną w dwóch ratach miesięcznych, orzekł także o obowiązku zwrotu przez wnioskodawcę uczestniczce połowy wartości spłaconego przez nią wspólnego długu, o obowiązku wydania przez uczestniczkę wnioskodawcy wskazanych w orzeczeniu mebli, elementów wyposażenia domu oraz obrazów i o obowiązku opróżnienia przez wnioskodawcę garażu. Sąd odwoławczy, który rozpatrywał sprawę na skutek apelacji obydwójga uczestników, podwyższył wartość samochodu M. do 16 800 zł, nakład uczestniczki na nieruchomość obniżył do 6,0%, należną od niej spłatę dla wnioskodawcy podniósł do 275 902,78 zł, a raty spłaty do 137 951,39 zł, przy czym płatność drugiej raty wydłużył do sześciu miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia i zastrzegł obowiązek zapłaty odsetek w razie niedotrzymania terminu spłaty; nakazał uczestniczce wydanie wnioskodawcy samochodu, oddalił wniosek wnioskodawcy o nakazanie uczestniczce wydania mebli, obrazów i elementów wyposażenia domu oraz nakazał wnioskodawcy wydanie uczestniczce zajmowanych pomieszczeń w przyznanym jej budynku w tym opróżnienie garażu.

W skardze kasacyjnej skierowanej przeciwko całości postanowienia i opartej na obydwu podstawach kasacyjnych z art. 398³ § 1 k.p.c. wnioskodawca zarzucił naruszenie „istotnych” przepisów postępowania - art. 567 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c., art. 325 k.p.c., art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. Jako naruszone przepisy prawa materialnego wskazał art. 212 § 2 k.c. w zw. z art.

46 k.r.o. oraz art. 207 k.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i „o ile zajdzie podstawa prawna również postanowienia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy jak we wnioskach apelacji wnioskodawcy” oraz o zasądzenie od uczestniczki na jego rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy uczestniczka wniosła o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania względnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od wnioskodawcy na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to znaczy oczywistą zasadność swojej skargi kasacyjnej ze względu na potrzebę „wykładni czy dopuszczalne jest błędne określenie prawne składnika majątku dorobkowego jako domu w miejsce spółdzielczego prawa do lokalu i jakie są skutki prawne tego błędu. Wymaga wykładni poza tym, czy nakłady i wydatki powołane w art. 45 § 1 k.r.o. obejmują także przekazanie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu należącego do majątku osobistego (odrębnego) wnioskodawcy”. Skarżący wskazał dalej, że „w toku postępowania apelacyjnego nie została nadto w pełni zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna Sądu drugiej instancji odnośnie zarzutów naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z logiką ocenę dowodów z zeznań świadków na okoliczność darowizn ojca uczestniczki

i nakładu z majątku osobistego wnioskodawcy na wykończenie wnętrz w lokalu przy ul. R. w W.". Skarżący podkreślił również, iż „Sąd Okręgowy ponadto zawarł część orzeczenia (dotyczącą rozliczenia kosztów korzystania z nieruchomości) zamiast w sentencji, to w uzasadnieniu. Zarzut ten wymaga wskazówek odnośnie prawidłowej redakcji orzeczeń”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do niebudzącego wątpliwości wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga wnioskodawcy nie spełnia tych wymagań. Wskazywane przez skarżącego argumenty nie świadczą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sposób oznaczenia składników majątku wspólnego nie pozostawia wątpliwości, że do budynku przysługiwało uczestnikom spółdzielcze własnościowe prawo i ono podlegało podziałowi między byłymi małżonkami. Drugi z argumentów mających świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie jest zrozumiały, nie jest zaś rolą Sądu domyślanie się tego, co skarżący miał na myśli, zatem i ten argument nie może przekonać o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania. Trzecie zagadnienie natomiast dotyczy ustaleń, które stanowią podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Ocena prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych nie podlega kontroli kasacyjnej, co wynika z treści art. 398³ § 3 k.p.c. Również zarzut oczywistego błędu w formułowaniu sentencji postanowienia poprzez zawarcie części orzeczenia „dotyczącego rozliczenia kosztów korzystania zamiast w sentencji, to w uzasadnieniu” jest nieuzasadniony, skoro koszty te zostały ujęte w sentencji poprzez umniejszenie o nie wielkości spłaty należnej uczestnikowi. Sposób rozliczenia natomiast jest pochodną ustaleń faktycznych i obowiązków

współwłaściciela nieruchomości i nie ma podstaw do stwierdzenia jego oczywistej błędności.

W tym stanie rzeczy wymieniona przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby wystąpiły inne przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie 520 § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z § 4 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).